

افزایش حداقل سن بازنشستگی سرمایه داری یعنی ریاضت اقتصادی

صدای انترناسیونالیستی

مدت‌ها بود، ایدئولوگ‌های بورژوازی کمپینی را راه انداخته بودند که با انقلاب انفورماتیک طبقه کارگر از بین رفته است و دیگر این رباتها هستند که تولید می‌کنند. تبلیغات گسترده‌ای انجام می‌گرفت که رباتها دیگر کارهای جامعه را نیز انجام خواهند داد. اکثریت شهروندان جامعه را، دیگر نه طبقه کارگر بلکه طبقه متوسط تشکیل می‌دهند که اوقات فراغت بیشتری خواهند داشت تا از یک زندگی مفید برخوردار شوند. با این تبلیغات اغراق‌آمیز انتظار می‌رفت که سن بازنشستگی در تمامی کشورها کاهش یابد. هنوز این تبلیغات بورژوازی جریان داشت که ناگهان شاهد افزایش سن بازنشستگی از امارات متحده عربی تا ایتالیا، از فرانسه تا ایران هستیم. در سراسر جهان سرمایه، با یک حمله گسترده به استانداردهای زندگی طبقه کارگر مواجه هستیم.

در تداوم همین سیاست جهانی بورژوازی بود که اخیراً مجلس بورژوازی اسلامی نیز به عنوان بخشی از برنامه ریاضت اقتصادی طبقه حاکم با هدف کاهش سطح زندگی و به منظور تحمیل بار سنگین تشدید بحران اقتصادی به طبقه کارگر، حداقل سن بازنشستگی را برای مردان به ۶۲ سال و برای زنان به ۵۵ سال افزایش داد. در اکثر کشورها حمله به سطح استاندارد طبقه کارگر به طور مشخص افزایش بازنشستگی بخصوص در سرمایه داری متروپل با اعتراضات و اعتصابات گسترده‌ای همراه بوده

است، که نمونه فرانسه مثال واضح آن است. متأسفانه طبقه کارگر ایران این حمله بورژوازی به سطح معیشت خود را تاکنون بدون پاسخ پذیرا شده است.

بورژوازی ادعا می‌کند افزایش سن بازنشستگی به دلیل «جمعیت سالخورده» و به دلیل کاهش کارگران شاغل به نسبت افراد مسن است. ظاهراً نیز منطقی به نظر می‌رسد. اگر نسبت انسانهای تولیدکننده به مصرف‌کننده خیلی پایین بیاید، غذا و امکانات به حد کافی نخواهد بود. ولی این ظاهر مسئله است، ما در عصری زندگی می‌کنیم که در آن، تولید بیش از حد، مشکل واقعی جامعه سرمایه‌داری است.

از افق جامعه بورژوایی، کارگر تنها برای تولید ارزش اضافی است. زمانیکه کارگر ارزش اضافی تولید نمی‌کند یعنی در دوره‌های بیکاری گسترده، زمانیکه کارگران قادر به انطباق با تکنیک‌های تولید مدرن نیستند یا بازنشستگی و غیره، کارگران مازاد بر نیاز جامعه بورژوایی هستند و کنار گذاشته می‌شوند. چون دیگر منبع ارزش اضافی نیستند و برای سرمایه‌داری بی‌فایده هستند و بخشی از ارزش اضافه تولید شده را استفاده می‌کنند. به عبارت بهتر پیام بورژوازی به کارگران این است تا زمانیکه بمیرید باید کار کنید.

در مورد مشخص ایران، با توجه به سرمایه پیرامونی در بحران، عوارض سیاست‌های ریاضت اقتصادی بورژوازی اسلامی بسیار خشن‌تر بوده است. بازنشستگان در واقع، به جای بازنشستگی، در خیابانها و جلوی ادارات بیمه بدنال مطالبات خود هستند. با

طرح جدید، نیروی مادی این اعتراضات در آینده در محل‌های کار بعنوان شاغل خواهند بود نه در خیابان به عنوان بازنشسته. کارگران در سراسر جهان سرمایه با آینده ترسناک بازنشستگی، یک زندگی فقیرانه روبرو هستند، منتهی در ایران، بازنشستگان نه با زندگی فقیرانه بلکه با زندگی زیر خط فقر، با فقر مطلق مواجه هستند.

اگر کار در جامعه از وسیله‌ای برای زندگی به نیاز اصلی زندگی و به یک فعالیت واقعاً خلاقانه تبدیل شود، دیگر در آن صورت نیازی به جدایی غیرمنطقی بین کار و اوقات فراغت و همچنین کار و بازنشستگی نخواهد بود. اما این تنها از طریق سرنگونی سرمایه‌داری و ایجاد یک جامعه کمونیستی جهانی به وجود می‌آید. این امر تنها از طریق توسعه گسترده مبارزه طبقاتی و آگاهی طبقاتی و از طریق یک انقلاب اجتماعی می‌تواند به یک امکان واقعی تبدیل شود. بحران سرمایه داری و حملات بورژوازی به استانداردهای زندگی کارگران، پایه‌های مادی توسعه نبرد طبقاتی را فراهم می‌کند. نه از طریق تمنا از نهادهای بورژوایی بلکه تنها در سایه مبارزه و همبستگی طبقاتی کارگران چه شاغل، چه بازنشسته است که خالقان نعمات بشری می‌توانند نه تنها از سطح معیشت خود دفاع کنند بلکه زمینه را برای محور بردگی مزدی مهیا سازند.

بازنشسته، شاغل، مبارزه متحد علیه سرمایه!

فیروز اکبری
۴ آذر ۱۴۰۲

تماس از طریق تلگرام :

@internationalists

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

X (توییت) :

https://twitter.com/int_voice